

NIERZĄDNICZY (1) ai

A pl subst nierządnicz(e).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVIII w.

Przymiotnik od „nierządnicza” ‘kobieta lekkich obyczajów’: właściwy nierządnicy, nieczysty, rozpustny; amatorius, cupidineus Cn:

Wyrażenie: »wszeteczeństwo nierządnicze«: iednák nie tylko ich postradáli/ ále y gardło vtráчили/ przez ten piec Antychriftá Rzymłkiego [papieża]/ á to iż nań woláli [!] wżeteczeństwá iego nierządnicze [errata zmienia: nierządnicze]/ odkrywáli CzechEp 351.

Cf NIERZĄDNICZE

AKtt